

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **N., a.s., P.**, proti žalovanému: **M., a.s., B.**, o zaplatenie **543 417,35,-- Sk**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5.októbra 2006, č.k. 27 Cb 459/94-123, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, z 5. októbra 2006, č.k. 27 Cb 459/94-123 sa **z r u š u j e** a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia peňažnej pohľadávky 543 417,35,-- Sk. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov nepriznal.

Rozhodol tak s odôvodnením, že z dôvodu nedostatku právomoci súdu nebol do konania pripustený ako žalovaný M. a v konaní súd pokračoval len so žalovaným M.. Na pojednávaní konanom 5.októbra 2006 žalobca na zmene žaloby z 1.júna 1994 netrval. Preto súd pokračoval v konaní o nezmenenom petite, t.j. o zaplatenie sumy 543 417,35,-- Sk, ktorá suma vyplýva zo zmluvy o distribúcii a tisku zo 16.septembra 1991 a z 19.novembra 1991. Súd dospel k záveru, že žalobca hodnoverne preukázal založenie právneho vzťahu so žalovaným v zmysle ust. § 153 Hospodárskeho zákonníka, realizáciu dodávok výrobkov a z toho dôvodu právo na fakturovanie v zmysle § 376 Hospodárskeho zákonníka. Žalovaný záväzok na zaplatenie ceny výrobkov v lehote splatnosti nesplnil, preto žalobcovi vzniklo právo aj na zaplatenie poplatku z omeškania podľa § 378 Hospodárskeho zákonníka, ktoré si však neuplatnil. Žalovaný v priebehu konania

predložil súdu zmluvu o predaji časti podniku podľa § 476 Obchodného zákonníka, ktorou osvedčil súdu, že predmetom predaja boli aj prevzaté či neprevzaté záväzky, resp. nezaplatené faktúry za dodávky tovaru a povinným na zaplatenie faktúr, ktoré sú predmetom konania sa stal kupujúci M., spol.s r.o., P.. Ide o žalobcom navrhovaného žalovaného, ktorého vstup do konania súd nepripustil pre nedostatok právomoci súdu Slovenskej republiky. Z uvedených skutočností, súd dospel k záveru, že voči žalovanému M. je nárok nedôvodný, preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa. Uviedol, že žalovaný zaplatil žalobcovi 23.februára 1994 sumu 313 647,60,-- Kč za tri žalované faktúry s tým, že vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že ostatné štyri dlžné faktúry nemá vo svojej evidencii a žiadal o ich doručenie za účelom úhrady. Žalovaný vo svojom vyjadrení vôbec nespochybnil dodávky tovaru a ospravedlnil sa za oneskorené úhrady spôsobené tým, že dodávky tovaru sa uskutočnili aj pre p. pobočku žalovaného a čakanie na overovanie dodávok s pobočkou v P. viedlo k zaradeniu medzi už zaplatené faktúry. Je toho názoru, že z obsahu vyjadrenia žalovaného zo 16.februára 1994 vyplýva prejav konkludentného uznania záväzku žalovaného vo vzťahu k žalobcovi. Túto skutočnosť súd pri svojom rozhodovaní vôbec nebral do úvahy. Ďalej zdôraznil, že žalovaný vo vyjadrení vôbec neuviedol, že došlo k uzavretiu zmluvy o predaji podniku z 12.novembra 1992 a tým k prevodu práv a záväzkov na tento subjekt. Ďalej poukázal na podanie z 1.júna 1994, ktorým zmenil žalobu tak, že v časti o zaplatenie 313 647,60,-- Kč vzal žalobu späť a rozšíril o ďalších šesť faktúr v celkovej sume 505 080,-- Kč. Po tejto zmene žaloby dlžná suma bola celkom 734 849,75,-- Kč, následne žalobca zistil, že žalovaný už zaplatil časť, preto vystavil dobropis v sume 280,-- Kč a konečná dlžná suma bola 682 749,75,-- Kč. Zdôraznil, že ani k tejto skutočnosti súd neprihliadol. Odvolateľ popiera, žeby na pojednávaní 5.októbra 2006 vyhlásil, že netrvá na návrhu z 1.júna 1994, ako je uvedené v rozsudku. Ďalej uviedol, že žalobca sa až na pojednávaní 27.marca 2000, teda po šiestich rokoch po podaní žaloby, dozvedel, že žalovaný predal 12.novembra 1992 časť podniku svojej pobočke v P., ktorá sa stala 22.októbra 1992 samostatným právnym subjektom a ktorá podľa zmluvy prevzala záväzky existujúce k 1. novembru 1992.

Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal odvolanie podľa ustanovenia § 212 ods.1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle

ustanovenia § 214 ods.2 písm.c/ O.s.p. a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca žalobou podanou na súd 15.februára 1994, žiadal zaplatiť peňažnú pohľadávku 543 417,33,-- Kč z titulu ceny výrobkov, dodaných v rokoch 1991 a 1992 na základe zmluvy o dodávke tlače žalovanému, označenému v žalobe ako M., vo veci p. pobočky do 31.1.1992 N.. Ďalej vyplýva, že žalobca podaním z 1.júna 1994 vzal žalobu čiastočne späť o sumu 313 647,60,-- Kč a rozšíril petit o sumu 505 080,-- Kč, spolu pohľadávka predstavovala sumu 734 849,75,-- Kč. O tomto návrhu súd prvého stupňa nerozhodol.

Následne bolo do spisu založené podanie žalobcu z 12.apríla 1994, adresované v žalobe označenému žalovanému, ktorým bola žalovanému presne (označením faktúr a súm) špecifikovaná suma vo výške 734 849,75,-- Kč, uplatnená na súde po zmene žaloby (č.l. 37).

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo 16.februára 1994 (č.l. 38) uviedol, že faktúry č. 1X., 2X. a 3X. neboli žalobcovi zaplatené a budú zaplatené najneskôr do 28.februára 1994. Súčasne žiadal zaslať vo fotokópii ostatné štyri žalobcom uvádzané faktúry.

Ďalej súd prvého stupňa v zápisnici z pojednávania 14.februára 2001 (č.l. 62) konštatoval, že zatiaľ nerozhodol o zmene petitu žaloby na základe dispozičného úkonu žalobcu, ale pokračoval v konaní o zaplatenie 734 849,75,-- Kč, túto skutočnosť skonštatoval za účasti zástupcov žalobcu a žalovaného.

Žalobca ďalším podaním, ktoré došlo súdu 26.februára 2001, žiadal o pristúpenie spoločnosti M., spol.s r.o., P. v konaní o zaplatenie 682 749,75,-- Kč, k návrhu pripojil zoznam nezaplatených faktúr, ktorými bola žalovanému vyfakturovaná cena výrobkov v celkovej sume 682 749,75,-- Kč.

Žalobca následne vo všetkých podaniach, adresovaných súdu prvého stupňa, uvádzal ako predmet sporu, zaplatenie sumy 682 749,75,-- Kč. Napriek tomu, že súd prvého stupňa o zmene petitu nerozhodol, len na pojednávaní, konanom 14.februára 2001, konštatoval, že bude v konaní pokračovať o zaplatenie sumy 734 849,75,-- Kč. Túto nezrovnalosť o časti predmetu konania, súd prvého stupňa odstraňoval na pojednávaní, konanom 5.októbra 2006 (č.l. 119), kde právny zástupca žalobcu mal uviesť, že na zmene (rozšírení) žaloby, ktoré podal súčasne s návrhom na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania, doručeného súdu 26.februára 2001, netrvá. Súčasne však uviedol, že právny nárok osvedčuje listinnými dôkazmi založenými na č.l. 3-18, 20-37. Súd prvého stupňa potom rozhodol o zaplatení peňažnej pohľadávky v sume 543 417,35,-- Sk. Ušlo jeho pozornosti, že žalobca pred tým

trval na prerokovaní nároku v zmysle podaní na čl. 20-37, medzi ktorými je aj podanie na čl. 20 z 1.júna 1995, ktorým bol zmenený petit žaloby, ako je uvedené vyššie. Vzhľadom na to, že žalobca v priebehu konania, ktoré prebiehalo viac rokov, robil viaceré zmeny petitu, o ktorých súd prvého stupňa nerozhodoval. Konštatovanie v zápisnici z pojednávania zo 6.októbra 2006 nie je dostatočné, presné, určité a jasné, preto odvolací súd aj vzhľadom na odvolanie žalobcu, sa priklonil k tvrdeniu odvolateľa a dospel k záveru, že súd prvého stupňa nerozhodol o celom predmete konania, čo je samo osebe dôvodom na zrušenie rozhodnutia.

Ďalej je potrebné prisvedčiť odvolateľovi, že súd prvého stupňa vôbec nevyhodnotil vyjadrenie žalovaného zo 16.februára 1994, teda takmer dva roky po predaji časti podniku žalovaným spoločnosti M., s.r.o., P., kedy žalovaný už mal mať jasné, ktoré záväzky postúpil kupujúcemu, no napriek tomu časť pohľadávky uznal a prisľúbil jej uhradenie do 28.februára 1994 a vôbec nenamietal nedostatok pasívnej legitímácie. Je preto potrebné, na túto okolnosť vypočúť žalovaného a prílohami k zmluve o predaji časti podniku, resp. inými dôkazmi preukázať, ktoré záväzky a v akom rozsahu prešli zo žalovaného na kupujúceho.

Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods.1 O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa po doplnení dokazovania v naznačenom smere a upresnení výšky uplatnenej sumy, vo veci znovu rozhodne. V novom konaní rozhodne aj o trovách celého konania.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 19. januára 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová